

Засвіт встали козаченьки

ЗБІРКА ПАТРІОТИЧНИХ ПІСЕНЬ

Засвіт
встали
козаченьки

ЗБІРКА ПАТРІОТИЧНИХ ПІСЕНЬ

Харків
«ФОЛІО»
2015

ББК 85.319

3-36

Художник-оформлювач

О. Д. Кононученко

3-36 **Засвіт** встали козаченьки / худож.-оформлювач О. Д. Кононученко. — Харків: Фоліо, 2015. — 31 с.

ISBN 978-966-03-7275-7.

До збірки увійшли найбільш популярні народні пісні, які співали багато поколінь українців. Ліричні, жартівливі, козацькі, побутові — вони, як чудодійні ліки, врятовують людей від туги, нудьги і розпачу, дають розраду душі. Тож співайте на здоров'я!

ББК 86.319

ISBN 978-966-03-7275-7

© О. Д. Кононученко, художнє оформлення, 2015

ОЙ НА ГОРІ ДВА ДУБКИ

Ой на горі два дубки, (2)
Ой на горі два дубки, два дубки,
Та й схилились докупкі.

Вітер дуба хитає, (2)
Вітер дуба хитає, хитає,
Козак дівку питає:

— Ой, дівчино, чия ти, (2)
Ой, дівчино, чия ти, чия ти,
Чи не вийдеш гуляти?

— Не питайся, чия я, (2)
Не питайся, чия я, чия я,
Вийдеш та — то вийду й я.

А я донька мамчина, (2)
А я донька мамчина, мамчина,
Цілуватись навчена!

— А я в батька один син, (2)
А я в батька один син, один син,
Погуляти хоть би з ким!

ТЕРЕН ЦВІТЕ, ТЕРЕН ЦВІТЕ

Терен цвіте, терен цвіте,
Листя опадає,
Хто в любові не знається,
Той горя не знає.

А я молоденька
Вже горя зазнала,
Вечероньки недоїла,
Нічки недоспала.

Візьму кріселечко,
Сяду край віконця,
Ще очі не дримали,
А вже сходить сонце.

Хоч дримайте, не дримайте,
Не будете спати:
Десь поїхав мій миленький
Іншої шукати.

Очі мої, очі,
Що ви наробили?
Кого люди обминали,
Того полюбили.

ТУМАН ЯРОМ ПО ДОЛИНІ

Туман яром по долині, (2)

Широкий лист на калині. (2)

А ще ширший на дубочку, (2)

Кличе козак дівчиноньку. (2)

А він кличе та й не свою: (2)

— Прийди, серце, поцілую. (2)

Він цілує, він милує, (2)

До серденька пригортає. (2)

Нащо чужу цілувати, (2)

Серцю жалю завдавати. (2)

А Ванюша молоденький, (2)

Під ним коник вороненький. (2)

А Ванюші коник грає, (2)

А в дівчини серце в'яне. (2)

А в дівчини серце в'яне, (2)

Що з козаком спать не ляже. (2)

ПОПІД МОСТОМ, МОСТОМ

Попід мостом, мостом
Росте трава ростом...
Люблю, мати, того козаченька,
Що високий ростом.

Не я його люблю,
Любить моя мати...
З ким стояла, в саду розмовляла,
Й підківочки знати.

Ой коли б же мені
Ранше нььки встати,
Да вирвати в саду василечки,
Слід позамітати.

Ой у мене ньька
Ранше мене встала,
Та вирвала в саду василечки,
Слід позамітала.

**ОЙ ОРАВ КОЗАК
ТА Й У ЧИСТОМУ ПОЛІ**

Ой орав(и) козак та й у чистому полі,
Да доорався до сухого лому.

Ой доорався та й до сухого лому
Та й випріг воли та й пішов на діброву.

Сам заплакав та край коника стоя.
Заболіла головушка з горя.

Заболіла головушка з горя:
Засватана дівчинонька моя.

Ой коли б мені та вечора діждатися —
Пошлю людей дівчину сватати.

Пошлю людей дівчину сватати,
А сам сяду під вікном слухати.

А сам сяду під вікном слухати,
А що буде мати про мене казати.

ОЙ І ЗЙДИ, ЗЙДИ, ТИ, ЗІРОНЬКО ТА ВЕЧІРНЯЯ

Ой і зйди, зйди, ти, зіронько та вечірняя,
Ой вийди, вийди, дівчинонько моя
вірняя! (2)

Рада б зірка зійти, — чорна хмара та
й наступає:
Рада б дівка вийти, так магуся, ой,
не пускає! (2)

Ой зірочка зійшла — усе поле та й освітила,
А дівчина вийшла — козаченька та
й звеселила. (2)

«Ох і ти, козаченьку, ти, хрещатий,
ой барвіночку!
Хто ж тобі постеле у дорозі та
постілечку?» (2)

«Ой стелеться ж мені широкий лист та
все бурковина,
А під головоньку голубая та жупанина!» (2)

Ой що через межу та зелений горошок
поплівся,
Козак до дівчини через люди, ой, та
й уклонився: (2)

«Ох і поклоніться, ой ви, добрії та люди,
Нехай моїй милій та легенько буде!» (2)

УДАРЬ, КОНЮ, КОПИТАМИ

Ударь, коню, копитами
Перед воротами,
Може, вийде дівчинонька
З чорними бровами.

Та й не вийшла дівчинонька,
Вийшла стара мати,
Запрошає, загощає
Козаків до хати.

Оден козак з коня злазит,
Другий коня в'яже,
Третій козак йде до хати,
Добрий вечір, каже.

Добрий вечір, стара мати,
Дай води нап'юся,
Кажуть люди — гарне дівча,
То най подивлюся.

В хаті кварта, в сінях ведро,
А в саду криниця,
Моя дочка на гуляння —
Іди подивися.

Іде козак, іде козак
Дівчина гуляє,
Молодому козакові
Серденько ся крає.

Покинь, дівча, покинь, дівча,
З хлопцями гуляти,
Ходи, сядеш на коника,
Щось буду казати.

ЧОМ ТИ НЕ ПРИЙШОВ

«Чом ти не прийшов, як місяць зійшов,
Як я тебе ждала,
Чи коня не мав, чи стежки не знав,
Чи мать не пускала?»

І коня я мав, і стежку я знав,
І мати пускала.
Найменша сестра — бодай не зросла —
Сідельце сховала.

Старшая сестра сідельце знайшла,
Коня осіддала:
«Поїжджай, браток, до дівчиньки,
Котра тебе ждала».

Тече річенька невеличенька,
Схочу — перескочу.
Ой віддай мене, моя матінко,
За кого я схочу.

Як віддавала, приказувала
В гостях не бувати:
«А як прийдеш ти, моя донечко,
То вижену з хати».

Терпіла годок, терпіла другий,
Третій не стерпіла,
Перетворилась в сиву зозулю,
В гості полетіла.

Подем летіла — землю кропила
Дрібними сльозами,
Гаєм летіла — гілля ламала
Білими руками.

Прилетіла в сад, сад зелененький,
Сіла на калині,
Та й стала кувать, жалю завдавать,
Як жить на чужині.

Кувала я день, кувала другий,
І ніхто не чує.
А на третій день стала кувати,
Ніхто не рятує.

Сидить матінка край віконечка,
Рушник вишиває,
А найменший брат стоїть у дверях,
Ружжо заряджає.

«Дозволь, матінко, дозволь, рідненька,
Цю зозулю вбити,
Бо вона кує, жалю завдає, —
Я не можу жити».

«Не дозволю я тобі, мій синок,
Цю зозулю вбити,
Бо цій зозулі, як моїй дочці,
На чужині жити».

ОЙ МАЮ Я ЧОРНІ БРОВИ

«Ой маю я чорні брови,
Маю карі очі!
Чом ти мене, козаченьку,
Любити не хочеш?»

«Як ти хочеш, дівчинонько,
Щоб тебе любити,
Зроби місток через ярк,
Щоб добре ходити!»

«Ой коли б я, козаченьку,
Свої майстри мала,
Я би тобі через ярк
Місток збудувала!

Я би місток збудувала
Ще й помалювала,
Я би тобі доріженьку
Плиточками вклала!

Прийди, прийди, мій миленький,
Звечора до мене —
Зготувала стара ненька
Вечерю для тебе!

Ми сядемо вечеряти
В сінях на порозі
Та будемо дивитися,
В кого які брови!»

ТУМАН ЯРОМ ДОЛИНОЮ

Туман яром долиною
Та поміж тими та туманами
Сиз голубонько літає.

Сиз голубонько літає.
Ой він літає та воркотає
Та все крилечками гуде.

Та все крилечками гуде.
Ой тяжко, важко, та на серденьку,
А хто кого вірно любе.

А хто кого вірно любе,
А ще й тяжче, а ще важче,
А хто кого покидає.

А хто кого покидає,
Та попід мостом та травка ростом,
Щука-риба на дні грає.

Щука-риба на дні грає,
Та тож не риба, та тож не щука,
А тож нам з милим розлука.

А тож нам з милим розлука,
Та розлучила та нас неволя,
Чужа дальняя сторонка.

Чужа дальняя сторонка...
Та на чужій та й сторонці
Нема ж ні отця, ні неньки,

Нема ж ні отця, ні неньки,
Тільки в саду та вишневому
Поють пташки соловейки.

Поють пташки соловейки...
Та то ж не пташки та соловейки,
Як у саду канарейки.

СОНЦЕ НИЗЕНЬКО

Сонце низенько, вечір близенько,
Вийди до мене, моє серденько! (2)

Ой вийди, вийди, та не барися,
Моє серденько развеселиться. (2)

Ой вийди, вийди, серденько Галю,
Серденько, рибонько, дорогий кришталю! (2)

Ой вийди, вийди, не бійсь морозу, —
Я твої ніженьки в шапочку вложу. (2)

Через річеньку, через болото
Подай рученьку, моє золото! (2)

Через річеньку, через биструю
Подай рученьку, подай другу! (2)

Ой біда, біда, який я вдався —
Брів через річеньку, та не вмивався. (2)

Ой завернуса та умиюся,
На твою милую хоч подивлюся. (2)

«Ой не вертайся та не вмивайся,
Ти ж мені, серденько, й так сподобався. (2)

Ой там криниця під перелазом —
Вмиємось, серденько, обоє разом. (2)

Моя хустина шовками шита —
Утремось, серденько, хоч буду бита. (2)

Битиме мати, знатиму, за що:
За тебе, серденько, не за ледащо!» (2)

ОЙ НА ГОРІ ТА ЖЕНЦІ ЖНУТЬ

Ой на горі та женці жнуть, (2)
А попід горою,
Яром-долиною
Козаки йдуть.
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Козаки йдуть.

Попереду Дорошенко (2)
Веде своє військо,
Військо запорізьке,
Хорошенько.
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Хорошенько.

А позаду Сагайдачний, (2)
Що проміняв жінку
На тютюн та люльку,
Необачний.
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Необачний.

«Гей, вернися, Сагайдачний, (2)
Візьми свою жінку,
Віддай тютюн-люльку,
Необачний!
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Необачний!»

«Мені з жінкою не возиться, (2)
А тютюн та люлька
Козаку в дорозі
Знадобиться!
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Знадобиться!

Гей, хто в лісі, озовися! (2)
Та викрешем вогню,
Та закурим люльку,
Не журися!
Гей, долиною,
Гей, широкою,
Не журися!»

ПЛИВЕ ЧОВЕН

Пливе човен води повен
Та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп. (3)

Іде козак до дівчини
Та все тюп, тюп, тюп, тюп. (3)

Пливе човен води повен
Та накритий листом. (3)

Не хвалися, дівчинонько,
Червоним намистом. (3)

Бо прийдеться, доведеться
Намисто збувати. (3)

Молодому козакові
Тютюн купувати. (3)

Пливе човен води повен
Та накритий лубом. (3)

Не хвалися, козаченьку,
Кучерявим чубом. (3)

Бо прийдеться, доведеться
Під аршин ставати. (3)

Молодого козаченька
В військо віддавати. (3)

ЗАСВІТ ВСТАЛИ КОЗАЧЕНЬКИ

Засвіт встали козаченьки
В похід з полуночі,
Виплакала Марусенька
Свої ясні очі.

Не плач, не плач, Марусенько,
Не плач, не журися,
Та за свого миленького
Богу помолися!

Стоїть місяць над горою,
А сонця немає...
Мати сина в доріженьку
Слізно проводить:

«Іди, іди, мій синочку,
Та й не забаряйся,
За чотири неділеньки
Додому вертайся!»

«Ой рад би я, матусенько,
Скоріше вернуться,
Та щось мій кінь вороненький
В воротах спіткнувся.

Ой Бог знає, коли вернусь,
В якую годину;
Прийми ж мою Марусеньку,
Як рідну дитину!»

«Ой рада б я Марусеньку
За рідну прийняти,
Та чи буде ж вона мене,
Сину, шанувати?»

«Ой не плачте, не журітесь,
В тугу не вдавайтесь:
Заграв мій кінь вороненький —
Назад сподівайтесь!»

ОЙ ПРИ ЛУЖКУ, ПРИ ЛУЖКУ

Ой при лужку, при лужку,
При широкім полі,
При великім табуні
Кінь гуля по волі.

Кінь гуля по волі,
Солдат — по неволі...
Ой піймаю, загнуждаю
Шовковою уздою.

Ой піймаю, загнуждаю
Шовковою уздою,
Вдарю шпорами під боки —
Кінь летить стрілою.

«Ой лети, лети, мій коню,
Та й вихром несися,
Проти милої двора
Стойма становися!

Стойма становися
Та вдар копитами,
Чи не вийде дівчинонька
З чорними бровами».

Ой не вийшла дівчинонька,
Вийшла її мати:
«Здоров, здоров, любий зятю,
Пожалуй у хату!»

«Я не хочу в хату,
Хочу у світлицю,
Розбуджу солодкий сон,
Красную дівицю!»

Дівчинонька встала,
Свій сон розказала.
Правою ручкою обняла
Та й поцілувала.

ОЙ, ДІВЧИНО, ШУМИТЬ ГАЙ

— Ой, дівчино, шумить гай,
Кого любиш — забувай, забувай.
Ой, дівчино, шумить гай,
Кого любиш — забувай!

— Нехай шумить ще й гуде,
Кого люблю — мій буде, мій буде.
Нехай шумить ще й гуде,
Кого люблю — мій буде!

— Ой, дівчино, серце моє,
Чи підеш ти за мене, за мене?
Ой, дівчино, серце моє,
Чи підеш ти за мене?

— Не піду я за тебе:
Нема хати у тебе, у тебе.
Не піду я за тебе,
Нема хати у тебе.

— Підем, серце, в чужую,
Поки свою збудую, збудую.
Підем, серце, в чужую,
Поки свою збудую.

— Постав хату з лободи,
А в чужую не веди, не веди.
Постав хату з лободи,
А в чужую не веди.

Чужа хата така,
Як свекруха лихая, лихая.
Чужа хата така,
Як свекруха лихая.

Хоч не лає, так бурчить,
А все ж вона не мовчить, не мовчить.
Хоч не лає, так бурчить,
А все ж вона не мовчить.

ЗЕЛЕНЕНЬКИЙ БАРВІНОЧКУ

Зелененький барвіночку,
Стелися низенько,
А ти, милий, чорно...
А ти, милий, чорнобривий,
Присунься близенько.
Ще, ще, ще, ще, ще, ще ближче,
Присунься ще ближче.

Зелененький барвіночку,
Стелися ще нижче,
А ти, милий, чорно...
А ти, милий, чорнобривий,
Присунься ще ближче.
Ще, ще, ще, ще, ще, ще ближче,
Присунься ще ближче.

Ой ти, мамо, моя мамо,
Мамо моя мила,
Не дай мене за ста...
Не дай мене за старого,
Бо я чорнобрива.
Ще, ще, ще, ще, ще, ще ближче,
Присунься ще ближче.

Ой дай мене за такого,
Що не має вуса,
Він на мене замор...
Він на мене заморгає,
А я засміюся.
Ще, ще, ще, ще, ще, ще ближче,
Присунься ще ближче.

БУЛА СОБІ МАРУСЯ, ПОЛЮБИЛА ПЕТРУСЯ

Була собі Маруся, полюбила Петруся.

Ой лихо не Петрусь —
Біле личко, чорний вус!

Вітер віє горою, іде Петрусь зі мною.

Ой лихо не Петрусь —
Біле личко, чорний вус!

Я з Петрусем стояла, прийти к собі
прохала.

Ой лихо не Петрусь —
Біле личко, чорний вус!

Наварю я галушок та напечу пампушок.

Ой лихо не Петрусь —
Біле личко, чорний вус!

Нема Петра, тільки Гриць, шкода моїх
паляниць.

Ой лихо не Петрусь —
Біле личко, чорний вус!

Нема Петра, тільки Гриць, шкода моїх
паляниць.

Ой лихо не Петрусь —
Біле личко, чорний вус!

Ой за того Петруся била мене мамуся.

Ой лихо не Петрусь —
Біле личко, чорний вус!

Ой любила б Петруся — поговору боюся.

Ой лихо не Петрусь —
Біле личко, чорний вус!

А хоч буде поговір, таки буде Петрусь мій!

Ой лихо не Петрусь —
Біле личко, чорний вус!

ОЙ САД-ВИНОГРАД

Ой сад-виноград, кучерява вишня,
Стоїть хлопець під вікном, щоб дівчина вийшла. (2)

Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

А дівчина не виходить, хатину вбирає,
Стоїть хлопець під вікном та з жалю вміває. (2)

Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

«Ой не стій під вікном, не тупай ногою,
Бо не вийду та не стану говорить з тобою. (2)

Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

Ой не стій під вікном, не махай рукавом,
Бо не вийду говорити із таким чудаком. (2)

Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

Не ходи по саду, не топчи травиці,
Як не люблять тебе дівки, то йди до вдовиці». (2)

Ой рув, рува-я, ой рув, рува-я,
Рува, рува, рува-я, люба милая моя. (2)

ГРИЦЮ, ГРИЦЮ, ДО РОБОТИ

Грицю, Грицю, до роботи!
В Гриця порвані чоботи...
Грицю, Грицю, до телят!
В Гриця ніженьки болять...

Грицю, Грицю, молотити!
Гриць нездужає робити...
Грицю, Грицю, врубай дров!
Кахи-кахи! Нездоров...

Грицю, Грицю, роби хліб!
Кахи-кахи! Щось охрип...
Грицю, Грицю, до Марусі!
«Зараз, зараз, уберуся!»

Грицю, Грицю, хоч жениться?
«Не можу одговориться!»
Грицю, Грицю, кого взяти?
«Краще Галі не зіскати!»

Галю, серденько моє,
Чи підеш ти за мене?»
«Стидкий, бридкий, не люблю
І за тебе не піду!»

ДІВКА В СІНЯХ СТОЯЛА

Дівка в сінях стояла,
На козака моргала:
— Ти, козаче, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!

— Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе батько лихий,
В тебе батько лихий,
Серце моє,
Серце моє!

— Батька дома немає.
У шиночку гуляє,
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!

— Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе мати лиха,
В тебе мати лиха,
Серце моє,
Серце моє!

— Матері дома немає,
На хрестинах гуляє,
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!

— Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе собаки лихі,
В тебе собаки лихі,
Серце моє,
Серце моє!

— Я собакам угоджу,
Я їм хліба положу,
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!

— Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе кішки лихі,
В тебе кішки лихі,
Серце моє,
Серце моє!

— Я ж і кішкам угоджу,
Шматок сала підложу,
А ти, серце, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє,
Серце моє!

— Як до тебе ходити,
Тебе вірно любити?
В тебе миші лихі,
В тебе миші лихі,
Серце моє,
Серце моє!

— Коли ж мишей боїшся,
На воротях повісся,
Ізгинь, пропади,
А до мене не ходи,
Цур тобі, пек!
Цур тобі, пек!

ОЙ ХОДИЛА ДІВЧИНА БЕРЕЖКОМ

Ой ходила дівчина бережком, (2)
Заганяла селезня батіжком: (2)

«Іди, іди, селезню, додому, (2)
Продам тебе дідові старому». (2)

За три копи селезня продала, (2)
А за копу дударика найняла: (2)

«Заграй мені, дударіку, на дуду, (2)
Нехай же я своє горе забуду. (2)

Коли б тобі горенько да печаль, (2)
То б ти вийшов на вулицю та й кричав; (2)

А то ж тобі горенька немає, (2)
Ой хто ж тобі сі кучері звиває?» (2)

«Була в мене дівчина Уляна, (2)
Вона ж мені сі кучері звивала; (2)

Була в мене дівчина Орися, (2)
Тоді в мене сі кучері вилися; (2)

Була в мене дівчина Варвара, (2)
Вона ж мені сі кучері порвала; (2)

Була в мене дівчина паскуда, (2)
Вона ж мені сі кучері поскубла». (2)

ДОЩИК, ДОЩИК

Дощик, дощик
Крапає дрібненько...
Я ж думала, я ж думала —
Запорожець, ненько!

Коли б знала, коли б знала,
Відкіль виглядати,
То б найняла, заставила
Стежку промітати.

Аж він іде, аж він іде,
Ступає дрібненько,
То ж то милий, то ж то любий,
Дивітеся, ненько!

Дощик, дощик
Аж із стріхи капотить...
Розсердився мій миленький,
Аж ногами тупотить.

Розсердився, розгнівався
Мій милий на мене,
А як гляне — серце в'яне
І в його, і в мене!

ІШОВ КОЗАК ПОТАЙКОМ

Ішов козак потайком (2)
До дівчини, серденько, вечірком. (2)
«Ой, дівчино, відчини, (2)
Своє-моє серденько звесели!» (2)
«Ой не буду відчиняць, (2)
Бо ти будеш, серденько, жартувать». (2)
«Ой не буду, не буду, (2)
Пожартую трошечки та й піду». (2)
Жартували до зорі, (2)
Поки стало виднесенько надворі. (2)
«Ой, козаче, утікай (2)
Та й на мене славоньки не пускай». (2)
«Ой, дівчино, шумить гай, (2)
Кого любиш, серденько, забувай». (2)
«Нехай шумить, хай гуде, (2)
Кого люблю змалечку, мій буде». (2)

МІСЯЦЬ НА НЕБІ

Місяць на небі, зіроньки сяють,
Тихо по морю човен пливе.
В човні дівчина пісню співає,
А козак чує, серденько мре.

Пісня та мила, пісня та люба,
Все про кохання, все про любов,
Як ми любились та й розійшлися,
Тепер зійшлися навіки знов.

Ой очі, очі, очі дівочі,
Темні, як нічка, ясні, як день.
Ви ж мені, очі, вік вкоротили,
Де ж ви навчились зводить людей?

ВЗЯВ БИ Я БАНДУРУ

Взяв би я бандуру та й заграв, що знав;
Через ту бандуру бандуристом став. (2)

А все через очі, коли б я їх мав,
За ті карі очі душу б я віддав. (2)

Марусино, серце, пожалій мене,
Візьми моє серце, дай мені своє. (2)

Де Крим за горами, де сонечко сяє,
Там моя голубка з жалю завмирає. (2)

Взяв би я бандуру та й заграв, що знав;
Через ту бандуру бандуристом став. (2)

ЗМІСТ

Ой на горі два дубки.	3
Терен цвіте, терен цвіте.	4
Туман яром по долині	5
Попід мостом, мостом	6
Ой орав козакта й у чистому полі.	7
Ой і зійди, зійди, ти,зіронько та вечірняя	8
Ударь, коню, копитами.	9
Чом ти не прийшов.	10
Ой маю я чорні брови	12
Туман яром долиною	13
Сонце низенько.	14
Ой на горі та женці жнуть	15
Пливе човен	16
Засвіт встали козаченьки	17
Ой при лужку, при лужку.	18
Ой, дівчино, шумить гай.	19
Зелененький барвіночку	20
Була собі Маруся,полюбила Петруся	21
Ой сад-виноград	22
Грицю, Грицю, до роботи.	23
Дівка в сінях стояла	24
Ой ходила дівчина бережком.	26
Дощик, дощик	27
Ішов козак потайком	28
Місяць на небі	29
Взяв би я бандуру	30

Видання для дозвілля

ЗАСВІТ ВСТАЛИ КОЗАЧЕНЬКИ

Головний редактор *О. В. Красовицький*
Відповідальна за випуск *А. С. Южно*
Художній редактор *Л. П. Вировець*
Технічний редактор *Г. С. Таран*
Комп'ютерна верстка: *О. М. Правдюк*
Коректор *Р. Є. Панченко*

Підписано до друку 08.06.15. Формат 60×90 ¹/₁₆.

Умов. друк. арк. 2,00. Облік.-вид. арк. 1,14.

Тираж 2000 прим. Замовлення №

ТОВ «Видавництво Фоліо»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 3194 від 22.05.2008 р.

61057, Харків, вул. Римарська, 21А

Електронна адреса:

www.folio.com.ua

E-mail: realization@folio.com.ua

Інтернет магазин

www.bookpost.com.ua

Надруковано з готових позитивів
у ТОВ «Видавництво Фоліо»

61057, Харків, вул. Римарська, 21А

Свідоцтво про реєстрацію

ДК № 3194 від 22.05.2008 р.